

این متن از سایت دانشنامه حوزوی "ویکی فقه" اخذ شده است.
برای آشنایی و استفاده بیشتر به نشانی www.wikifeqh.ir مراجعه فرمایید.

فلسطین

فلسطین مهد **ادیان توحیدی** بزرگ **تاریخ** و محل تلاقی تمدن‌هاست. **سرزمین** پربرکت و زیبایی که از لحاظ سوق الجیشی، سیاحتی و دینی یکی از مهم‌ترین نقاط **دنیا** است. فلسطین در منتهی البه غرب **قاره آسیا** و در شرق مدیترانه واقع شده است. فلسطین علاوه بر جایگاه دینی که مهد **انبیاء** و **ادیان آسمانی** است، به دلیل قرار گرفتن در **خاورمیانه** از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است. قرار گرفتن فلسطین در میان تمدن‌های متخاصم کهن از یکسو و تشدید درگیری نیروهای مهاجم برای تسلط و تصرف آن از سوی دیگر اهمیت و حساسیت موقعیت آن را دو چندان کرده است. فلسطین از شرق به **اردن**، از غرب به دریای مدیترانه، از شمال و شمال شرقی به **سوریه** و **لبنان** و از جنوب به شبه جزیره **مصر (سینا)** و خلیج عقبه محدود می‌شود.

فهرست مندرجات

- ۱- تاریخ فلسطین
- ۲- فلسطین شهر اسلام
 - ۲.۱- دوره رسالت
 - ۲.۲- دوره حکام اسلامی
 - ۲.۳- اشغال توسط صهیونیست‌ها
 - ۲.۳.۱- تفکر صهیونیسم
 - ۲.۳.۲- مهاجرت یهودیان
 - ۲.۳.۳- تقسیم فلسطین
 - ۲.۳.۴- گفتگوهای سازش
 - ۲.۳.۵- اختلافات داخلی
- ۳- گروه‌ها و نیروهای اصلی در فلسطین
 - ۳.۱- جنبش فتح
 - ۳.۲- جنبش مقاومت اسلامی حماس
 - ۳.۳- جنبش جهاد اسلامی
 - ۳.۴- گروه‌های دیگر
- ۴- موضع جمهوری اسلامی ایران
- ۵- بیانیه‌س
- ۶- منبع

تاریخ فلسطین

انسان‌های اولیه دوازده هزار سال قبل از میلاد **مسیح** در فلسطین زندگی می‌کردند. باستان‌شناسان در برخی از این مناطق استخوان‌های انسان‌های اولیه را یافته‌اند. شهرهای اریحا، مجد و غزه از کهن‌ترین شهرهای جهان به حساب می‌آیند. به دلیل وضعیت جغرافیایی، رونق کسب و کار و کشاورزی، **مهاجرت** به این **سرزمین** از چند هزار سال قبل از میلاد آغاز شد.

نخستین گروه مهاجر، کنعانی‌ها بودند. کنعانی‌ها از تبار **کنعان بن سام بن نوح** علیه‌السلام می‌باشند. این گروه ساکنان اصلی فلسطین محسوب می‌شوند و سرزمین فلسطین به واسطه نام آنها «**ارض کنعان**» لقب گرفت. کنعانی‌ها ساکنان اصلی فلسطین شدند و با اشتغال به کشاورزی، دامپروری و **تجارت**، در پی ریزی این تمدن کهن تلاش نمودند. کنعانی‌ها قریب به ۲۰۰۰ شهر از جمله شهرهای معروف **قیس** و نابلس را بنا کردند. در **قرن** سیزدهم پیش از میلاد قبایل جنگجویی از جزیره کرت و دریای اژه وارد فلسطین شدند که نام اصلی آنان **pelest** بود. پلست‌ها، دشت ساحلی از غزه تا حيفا را به تصرف خود درآوردند. پس از زمانی فلسطینی‌ها جذب **آیین کنعانی** شدند و **الهه** آنها (دابگون، بعل و عشتار) را می‌پرستیدند. **فنیقی‌ها** در حدود ۲۵۰۰ سال پیش از میلاد به فلسطین مهاجرت نمودند و شهر **اورسالم** را بنا نهادند. (قس)

پس از آن **نیبی‌ها** که فرقه‌ای عرب تبار بودند به فلسطین مهاجرت نمودند. این قوم قرن ششم پیش از میلاد از **جزیره العرب** به این منطقه آمدند. **حضرت ابراهیم** علیه‌السلام متعاقب شروع دعوت توحیدی‌اش، حوالی سال ۲۰۰۰ قبل از میلاد به منظور صیانت از **دین** خود به همراه برادرزاده اش **حضرت لوط** به فلسطین مهاجرت نمود. حضرت ابراهیم در شهر **الخلیل** (هبرون) اقامت گزید. حضرت ابراهیم از همسر اول خود **سارا** صاحب فرزندی به نام **حضرت اسحاق** شد و قبل از آن نیز از همسر دوم خود **هاجر**، **حضرت اسماعیل** متولد شده بود.

حضرت یعقوب فرزند حضرت اسحاق بود، از حضرت یعقوب فرزندان متولد می‌شوند که یکی از آنان **حضرت یوسف** بود. حضرت یعقوب و فرزندان در دوره پادشاهی حضرت یوسف به مصر عزیمت می‌کنند. فرزندان حضرت یعقوب در مصر باقی ماندند و سال‌ها بعد به همراه **حضرت موسی** علیه‌السلام، پیامبر برگزیده خدا به فلسطین رجعت نمودند. **پیامبران بنی اسرئیل** در سرزمین فلسطین به **ارشاد** و **هدایت** مردمان آن بلاد مشغول می‌گردند. در زمان **حضرت داود** علیه‌السلام و **حضرت سلیمان** علیه‌السلام، قوم **بنی اسرئیل** به شوکت می‌رسند.

پس از فوت حضرت سلیمان بین **یهودیان** و ساکنان آن دیار درگیری‌هایی رخ می‌دهد و دو حکومت یکی در شمال به نام **اسرئیل** و به پایتختی **سامریا** و دیگری در جنوب به نام **یهودا** به پایتختی **اورشلیم** تشکیل می‌گردد. **جنگ** و خونریزی میان این دو حکومت بالا می‌گیرد و ماجرا با تسلط **آشوریان** بر حکومت اسرئیل پایان می‌پذیرد. حکومت یهودا نیز توسط بخت

النصر پادشاه کلدانی (بابل) سرنگون شد و یهودیان به **بردگی** و **اسارت** درآمدند.

با سرنگونی حکومت بابل توسط **کوروش** هخامنشی، **پادشاه ایران**، فلسطین تحت فرمانروایی کوروش درآمد و وی به یهودیان اجازه بازگشت به فلسطین را داد. یونانی‌ها در سال ۴۷۹ قبل از میلاد، در نبرد دریایی «سلامین» در جنگ با جانشینان داریوش هخامنشی به پیروزی رسیدند و اسکندر مقدونی توانست حکومت ایرانی‌ها را پایان بخشد؛ از آن زمان قس و فلسطین کاملاً به اشغال یونانی‌ها درآمد. پس از یونانی‌ها، سلوکیان و پس از آن رومی‌ها فلسطین را به اشغال خود درآوردند. در دوره تسلط رومی‌ها **حضرت مسیح علیه‌السلام** در شهر **بیت اللحم** دیده به جهان گشود. یهودیان در دربار حکام رومی علیه **مسیح** و **حوار یونش** توطئه می‌کردند و در نهایت حضرت مسیح علیه‌السلام به **صلیب** کشیده شد. پس از پیوستن رومی‌ها به **دین مسیح** و تجزیه امپراتوری روم، قسطنطنیه، پایتخت امپراتوری روم شرقی شد و بیزانس نام گرفت. ملکه هلینا مادر امپراتور قسطنطنیه در سال ۳۲۶ میلادی از فلسطین دیدار و کلیسای قیامت را در قس و کلیسای المهد را در بیت اللحم بنا نهاد.

فلسطین شهر اسلام

← دوره رسالت

در دوره رسالت **حضرت محمد** صلی‌الله‌علیه‌آلوه‌وسلم، فلسطین تحت حاکمیت دولت بیزانس بود. فلسطین تداعی بخش‌های خطرناک برای **رسول اکرم** بود. فلسطین مسیر مسافرت‌های تجار **مکه** به **شام** بود، همچنین **جد پیامبر**، **هاشم بن عبدمناف** در **شهر غزه** مدفون می‌باشد و پدر حضرت محمد صلی‌الله‌علیه‌آلوه‌وسلم نیز در یکی از شهرهای تجاری در شام فوت نمود. حضرت محمد صلی‌الله‌علیه‌آلوه‌وسلم به دستور پروردگار پس از مدتی که رو به سوی **بیت المقدس** نماز می‌خواندند رو به **کعبه** آوردند: «سبحان الذی اسرى بعبدہ لیلا من المسجد الحرام الی المسجد الاقصی الذی بارکنا حوله».

[[**اسراء** |سوره ۱۷، آیه ۱.

← دوره حکام اسلامی

پس از نبرد **موته** و **غزه تیوک** در زمان حیات **پیامبر اسلام**، فلسطین در سال ۱۵ هجری و در زمان خلیفه دوم **عمر بن خطاب** در **نبرد یرموک** توسط سپاه تحت رهبری **خالد بن ولید** به تصرف **مسلمانان** درآمد. عمر، اولین **خلیفه مسلمانان** بود که شخصا راهی فلسطین شد.

پس از آن **عبدالملک مروان**، خلیفه پنجم اموی مسجد بزرگی در آن دیار ساخت که به **مسجد الصخره** معروف است. فرزند وی **ولید بن عبدالملک**، **مسجد الاقصی** را بازسازی نمود و از آن زمان منطقه پیرامون **مسجد**، حرم شریف نام گرفت. پس از **اموی‌ها**، **عباسیون** نیز به **قس** اهمیت ویژه‌ای می‌دادند. سلسله **فاطمیون مصر**، فلسطین را از سیطره عباسی‌ها خارج ساخت که این باعث تحلیل قوای مسلمانان شد.

صلیبی‌ها به فلسطین حمله نمودند و فاطمیون را شکست دادند. اما در سال ۵۸۳ هجری، **صلاح الدین ایوبی**، سردار سپاه اسلام بر صلیبی‌ها فاتح گردید. **مملوکیان** (جانشینان ایوبی‌ها) بر تاتارها پیروز گردیدند. عثمانی‌ها در اوت ۱۵۱۶ میلادی با پیروزی بر مملوکیان وارد فلسطین شدند و ۴۰۰ سال بر سرزمین فلسطین حکومت نمودند. پس از وقوع انقلاب فرانسه در ۱۷، ناپلئون به منظور مقابله امپراتوری فرانسه با عثمانی و اشغال مصر و شام به فلسطین حمله کرد. احمد پاشا، سردار عثمانی در عکا موفق شد سربازان فرانسوی را شکست دهد. حکومت عثمانی‌ها بر فلسطین تا پایان **جنگ جهانی اول** و فروپاشی **امپراتوری عثمانی** ادامه داشت.

← اشغال توسط صهیونیست‌ها

← تفکر صهیونیسم

یهودیان قرن‌ها سرگشته و تحت فشار حکام قرار داشتند؛ عده‌ای از یهودیان طرفدار بازگشت به آنچه «**سرزمین موعود**» می‌خواندند بودند. شخصی که اولین بار واژه **صهیونیسم** را به کار برد «**انتال پیرناوم**»، خبرنگار یهودی اتریشی در سال ۱۸۹۳ بود. با نقش آفرینی **تنودور هررتزل**، رهبر صهیونیستی یهودیان، جنبش صهیونیستی متحول گردید. وی در سال ۱۸۹۶ در کتابی تحت عنوان «**دولت یهود**»، دیدگاه‌های خود را درخصوص مسئله یهودیان و لزوم کوچ یهودیان و اسکان آنها مطرح نمود. هررتزل در تاریخ ۲۹ اوت ۱۸۹۷، نخستین کنگره صهیونیستی در شهر بال سوئیس را پایه ریزی نمود که می‌توان گفت **صهیونیسم سیاسی** در آن کنگره تولد یافت.

پس از **مرگ** هررتزل (۱۹۰۴)، **حیم وایزمن** ریاست سیاسی‌ها را برعهده گرفت. وایزمن در طول جنگ جهانی اول با انگلیس و فرانسه روابط نزدیکی برقرار نمود. از سوی دیگر بریتانیا نیز دست به کار شد و با اعزام «**لورنس**»، افسر سرشناس خود و ملاقات او با شریف حسین (شریف **مکه**)، موفق شد وی را علیه دولت عثمانی و ترک‌ها بشوراند. بریتانیا و عده‌های دروغینی به شریف مکه داد که مناطق آزاد شده عربی را به وی واگذار نماید. سپاهیان عرب که از سوی فیصل و عبدالله (فرزندان شریف حسین) فرماندهی می‌شدند، نقش مهمی در شکست دولت عثمانی داشتند. بریتانیا به شریف حسین و عرب‌ها خیانت نمود و طی مذاکراتی پنهانی با فرانسه که به توافق سایکس پیکو مشهور گردید، **مصر**، **اردن**، **عراق** و فلسطین به بریتانیا و **سوریه** و **لبنان** در اختیار فرانسه قرار گرفت. در اعلامیه بالفور در ۱۹۱۷، که توسط لرد آرتور بالفور وزیر خارجه بریتانیا به روچیلد، سرمایه دار معروف یهودی نگاشته شد، تشکیل کشور مستقل برای یهودیان و عده داده شد و بریتانیا به منظور کسب قیومیت بر فلسطین سعی و تلاش نمود تا کار برپایی موطنی برای قوم یهود در این مکان را تحصیل کند. این مسئله در کنفرانس سن ریمو در ۱۹۲۰ صورت عملی به خود گرفت و در ژوئن ۱۹۲۲، از سوی جامعه ملل به تصویب رسید.

← مهاجرت یهودیان

در طی دهه‌های ۲۰، ۳۰ و ۴۰ میلادی، سران یهودی در ارتباط نزدیک با دولت بریتانیا مقدمات مهاجرت یهودیان و خرید زمین‌های اعراب محلی را به وجود آوردند. وقایع **جنگ دوم جهانی** و آزار بخشی از یهودیان توسط آلمان نازی سبب گردید که یهودیان با بزرگ‌نمایی و مظلوم‌نمایی در سطح جهان زمینه را برای تشکیل دولت مستقل یهودی بیش از گذشته آماده ببینند.

← تقسیم فلسطین

در ۲۹ نوامبر ۱۹۴۷، جامعه ملل با اکثریت رای به تقسیم فلسطین داد و سرزمین تاریخی فلسطین را به دو کشور جداگانه یهودی و عربی تقسیم نمود و **بیت المقدس** را نیز تحت کنترل بین المللی در آورد (قطعهنامه ۱۸۱ مجمع عمومی). این طرح (طرح جدایی) را رهبران یهودی پذیرفتند (شامل آژانس‌های بین المللی یهود)، اما رهبران فلسطینی و اعراب آن را رد نمودند. در ۱۵ می ۱۹۴۸، دولت یهودی **اسرائیل** اعلام موجودیت نمود و حیم و ایزمین اولین رئیس جمهور و دیوید بن گوریون، اولین نخست وزیر اسرائیل معرفی شدند. ارتش آزادی بخش عربی (لبنان، سوریه، عراق، مصر و اردن) به همراه اعراب محلی به اسرائیل حمله نمودند و جنگ اول اعراب و اسرائیل آغاز گردید. پس از **جنگ ۱۹۴۸** تا قبل از جنگ ۱۹۴۷ (شش روزه)، نوار غزه در کنترل مصر و کرانه غربی قسمت شرقی و بیت المقدس در اختیار اردن قرار گرفت (قسمت‌های غربی در اختیار اسرائیل بود). اسرائیل در جنگ ژوئن ۱۹۶۷، سرزمین‌های عربی کرانه غربی رود اردن، نوار غزه، **صحرای سینا** و بلندی‌های جولان را به تصرف خود درآورد. براساس قطعهنامه‌های ۳۳۸ و ۲۴۲ شورای امنیت سازمان ملل متحد، اسرائیل بایستی به مرزهای پیش از جنگ (۱۹۴۷) باز می‌گشت.

در سال ۱۹۸۸، برای اولین بار سازمان آزادی بخش فلسطین که نمایندگی فلسطینی‌ها را بر عهده داشت، با پذیرش قطعهنامه‌های ۲۴۲ و ۳۳۸ اصل زمین در برابر **صلح** را پذیرفت. **یاسر عرفات**، رهبر جنبش فتح و رئیس سازمان آزادی بخش فلسطین با شرکت در کنفرانس صلح مادرید (۱۹۹۱) و اسلو (۱۹۹۳)، موجودیت دولت یهودی اسرائیل را پذیرفت و در ازای آن اسرائیل حکومت خودگردان فلسطین را در اراضی کرانه غربی و غزه به رسمیت شناخت.

← گفتگوهای سازش

در حال حاضر حدود ۱.۴۰۰.۰۰۰ نفر فلسطینی در نوار غزه ساکن می‌باشند و حدود ۲/۵ میلیون نفر در محدوده کرانه غربی و نزدیک به ۱/۲ میلیون نفر عرب فلسطینی در سرزمین‌های سال ۱۹۴۸ (اسرائیل) زندگی می‌کنند. سرزمین فلسطین همچنان در اشغال به سر می‌برد اما هویت فلسطینی همچنان پویا، زنده و مقاوم است. یک دوره دو ساله مذاکرات سازش در سال ۲۰۰۰ و پس از گفت وگوهای صلح کمپ دیوید به دلیل زیاده خواهی‌های طرف اسرائیلی و چشم پوشی از حقوق اصلی فلسطینی‌ها از جمله بازگشت کامل آوارگان و پایتختی بیت المقدس برای دولت فلسطینی و لزوم عقب نشینی کامل اسرائیل از اراضی اشغال سال ۱۹۶۷، به شکست انجامید که به دنبال آن دومین **انتفاضه** مردم فلسطین معروف به **انتفاضه الاقصی** آغاز شد و ۴ سال به طول انجامید.

← اختلافات داخلی

متأسفانه طی چند دهه اخیر بین نیروها و جریانات فلسطینی اختلافات و تفاوت نظرهایی مشاهده گردیده است که به آرمان آزادی فلسطین لطمه زده است. جدال‌های فرسایشی **جنبش فتح**، به عنوان قدیمی‌ترین نیروی سیاسی و اجتماعی فلسطینی، با **جنبش مقاومت اسلامی حماس** در مورد نوع نگاه به اسرائیل و تسلط بر حکومت خودگردان همچنان ادامه دارد. **حماس** هر دو ادعای حمایت از **آرمان فلسطین** را دارند و طرف دیگر را به عدول از این آرمان متهم می‌نمایند.

آنچه پس از دهه‌ها اشغالگری و **تجاوز** و **ترور** مشخص گردیده است آن است که اسرائیل محکوم و مجبور به پایان **اشغال** و تجاوز است. رژیم اسرائیل که از بدو تشکیل خود تاکنون همواره دغدغه بقا و نابودی داشته است، برای حفظ یک کشور یهودی بر آن است تا با واگذاری بخش‌هایی از اراضی اشغالی ۱۹۶۷، و تحمیل خواست‌های خود به فلسطینی‌ها، از تشکیل یک کشور مستقل فلسطینی ممانعت کند.

مسائل کلیدی و لاینحل همچنان باقی مانده است: مسئله آوارگان، تعیین مرزها و سر نوشت بیت المقدس مسائلی می‌باشند که باعث استمرار مناقشه فلسطینی اسرائیلی شده‌اند.

گروه‌ها و نیروهای اصلی در فلسطین

← جنبش فتح

حرکه التحریر الوطنی الفلستینیة (جنبش فتح) به رهبری محمود عباس، ریاست دولت خودگردان، قدیمی‌ترین و ریشه دارترین نیرو و جنبش سیاسی فلسطین که در سال ۱۹۶۵ پایه ریزی گردید.

اعضای کمیته مرکزی جنبش فتح، رده‌های بالای سازمان آزادی بخش فلسطین و اعضای ارشد دولت خودگردان طی دو دهه اخیر بوده‌اند. مواضع و رویکرد فتح با سایر نیروهای مبارز جهادی یکسان نیست. شاخه نظامی جنبش فتح گروه‌های الاقصی بر خلاف کادر سیاسی جنبش، حملاتی را علیه اسرائیل طراحی و اجرا نموده است. از اعضای شاخص فتح، محمود عباس، احمد قریع، صائب عرفیقت و مروان برغوثی می‌باشند.

← جنبش مقاومت اسلامی حماس

حرکه المقاومة الاسلامیة (جنبش مقاومت اسلامی حماس) در سال ۱۹۸۷، توسط **شیخ احمد یاسین** رهبر فقید جنبش، پایه ریزی گردید. نامشروع دانستن اسرائیل و لزوم مبارزه با آن تا آزادی تمام سرزمین فلسطین از اصول اساسی جنبش حماس می‌باشد. جنبش حماس پس از سال‌ها دوری از فرایندهای سیاسی در سال ۲۰۰۵، با شرکت در انتخابات شوراهای محلی و در سال ۲۰۰۶ با شرکت در انتخابات پارلمانی توانست پیروزی چشم گیری کسب نماید.

در طول انتفاضه اول و دوم، حماس به عنوان مهم‌ترین گروه مبارز شناخته شد. رهبران فعلی جنبش، خالد مشعل، اسماعیل هنیه، محمود الزهار و موسی ابومرزوق می‌باشند.

← جنبش جهاد اسلامی

جنبش جهاد اسلامی نیز دیدگاه‌ها و مبانی نظری نزدیک به حماس دارد. دکتر **فتحی شقافی** دبیر کل سابق جهاد اسلامی در سال ۱۹۹۵، توسط عوامل اطلاعاتی اسرائیل به **شهادت** رسید.

هم اینک دکتر رمضان عبدالله، دبیر کل جهاد اسلامی است. جهاد اسلامی بر خلاف حماس در انتخابات پارلمانی و شوراهای محلی شرکت نکرد.

← گروه‌های دیگر

جبهه خلق بر ای آزادی فلسطین (فرماندهی کل) به دبیر کلی احمد جبرئیل

جبهه آزادی بخش فلسطین

جبهه دمکر انتیک بر ای آزادی فلسطین

جمهوری اسلامی از بدو تشکیل تاکنون همواره از موضع حمایت از مستضعفین جهان و با توجه خاص به سرنوشت فلسطین به عنوان اولین **قیله گاه مسلمانان** جهان موضع کاملا مشخص و نمایانی داشته است. جمهوری اسلامی، **رژیم اسرائیل** را رژیم مجعول و نامشروع می‌داند که ناقض حقوق ساکنان اصلی سرزمین تاریخی فلسطین شده‌اند. آن هم در دوران پس از قرارداد صلح کمپ دیوید که توسط انور سادات، رئیس جمهور پیشین مصر، گمان بر آن بود که انسجام اسلامی و وحدت ملت‌های **مسلمان** در برابر رژیم اسرائیل کمرنگ شده است. **امام خمینی** با اعلام آخرین جمعه **ماه رمضان** به عنوان **روز جهانی قس**، توطئه دشمنان را برای تضعیف اهمیت و نقش فلسطین در **جهان اسلام**، نقش بر آب نمود. **ایران** از حرکت **مقاومت** مردم فلسطین در طول انتفاضه اول و دوم حمایت کامل نموده است و حمایت‌های مادی و معنوی خود را از مردم فلسطین دریغ نکرده است. ایران نسبت به روند صلح خاورمیانه به دلیل آنکه به حقوق اولیه فلسطینی‌ها توجهی نشان نمی‌داد و بستری برای استمرار سیاست‌های اشغالگرانه اسرائیل بود، رویکردی اعتراضی نشان داد و با انتقاد از روند مذاکرات در طول دهه ۹۰ میلادی، حل بحران **خاورمیانه** و پایان مناقشه خونین فلسطینی و اسرائیلی را در گرو انجام **رفراندم** برای تعیین سرنوشت ساکنان اصلی، اعم از **مسلمانان**، **یهودیان** و **مسیحیان** می‌داند. ایران به دلیل آنکه سازمان آزادی بخش فلسطین، دولت اسرائیل را به رسمیت شناخت، نسبت به این جنبش و رهبران آن موضع انتقادی داشته است. اما حمایت کامل خود را از جنبش حکومت اسلامی مجلس و جهاد اسلامی و سایر نیروهای مقاومت و مبارز نشان داده است. پس از پیروزی قابل توجه و چشمگیر مجلس در انتخابات اوایل سال ۲۰۰۶ میلادی، جمهوری اسلامی حمایت‌های سیاسی و معنوی خود را از جنبش ادامه داد. در شرایط فعلی موضع رسمی جمهوری اسلامی حمایت از برگزاری یک رفراندوم با حضور و مشارکت تمامی ساکنان سرزمین تاریخی فلسطین برای تعیین سرنوشت خود، بازگشت آوارگان فلسطینی و تشکیل دولت مستقل فلسطینی به پایتختی **بیت المقدس** می‌باشد که به طور صریح در مواضع رهبران و سیاستمداران **جمهوری اسلامی ایران** به چشم می‌خورد. ایران از موضع انفعالی و همراه با **رخوت** و **سستی** برخی از سران کشورهای عربی انتقاد نموده است و روابط سیاسی خود را طی دو دهه گذشته با مصر به حالت تعلیق درآورده است. موضع مدبرانه جمهوری اسلامی مبنی بر تعیین سرنوشت سیاسی فلسطین توسط ساکنان آن، رژیم اسرائیل را در حالی انفعالی قرار داده است. ایران به دلیل حمایت خود از جنبش‌های مبارز و آزادی بخش مجلس و جهاد اسلامی از سوی رژیم اسرائیل و حامی اصلی آن آمریکا متهم به حمایت از **تروریسم** گردیده است. ^[۱] آشنایی با کشورهای اسلامی، حسن روحانی، ص ۲۶-۲۸.

پانویس

۱. [↑](#) **اسراء/سور ۱۷، آیه ۱.**
۲. [↑](#) آشنایی با کشورهای اسلامی، حسن روحانی، ص ۲۶-۲۸.

منبع

نرم افزار کتابخانه جامع حج، مرکز تحقیقات کامپیوتری علوم اسلامی.

رده‌های این صفحه: [کشورهای اسلامی](#)